

Nyakigláb, Csupaháj, Málészáj

Volt egy szegény ember, annak három fia. A legnagyobb- bikat Nyakiglábnak, a másodikat Csupahájnak, a legkisebbiket Málészájnak hívták. Ezek annyit tudtak enni, hogy az apjuk még kenyérből sem tudott nekik eleget adni. Egyszer azt mondja nekik, hogy menjenek már szolgálni, keressék meg a maguk kenyerét.

Elindul a legnagyobbik, Nyakigláb. Találkozott egy öreg emberrel, az felfogadta szolgának egy esztendőre. Ahogy elmúlt az esztendő, az öreg azt mondja neki:

— Adok neked egy asztalt, amiért jól szolgáltál. Ennek csak azt kell mondanod: — Teríts, teríts asztalkám — és lesz rajta mindenféle!

Nyakigláb alig várta, hogy kiérjen a faluból. Egy bokor mellett előveszi az asztalt s mondja tüstént neki:

— Teríts, teríts asztalkám!

Hát lett azon annyi minden ennivaló, innivaló, hogy Nyakigláb szeme-szája is elállt a csodálkozástól. Jól is lakott mond járt, hogy majd kirepedt. Azzal indult hazafelé. Talált útjában egy kocsmát, oda is betért. Bement mindjárt egy szobába. Térítettett az asztallal. Jólakott, aztán kért egy pohár bort. De amíg benn volt, a kocsmáros megleste, hogy mit csinál. Látta, hogy milyen asztala van ennek a legénynek.

Ahogy este lett, lefeküdtek. Nyakigláb is jó mélyen elaludt. A kocsmáros meg csak belopózott és a csodaasztalt kicserélte egy másikkal, amelyik pontosan olyan volt, mint Nyakiglábé.

Másnap reggel Nyakigláb újra elindult.

Addig ment, míg haza nem ért. Otthon eldicsekedett, hogy milyen asztala van őneki.

— No lássuk! — azt mondják.

Mondta ő az asztalnak, hogy — Teríts, teríts asztalkám! — de biz az nem terített. Az egész család meg várta már, hogy jólakjanak. Hogy Nyakigláb így becsapta őket, éhesek maradtak.

Kapták magukat, jól elverték Nyakiglábot.

Elindult most már a második gyerek is, a Csupaháj. Az is ahhoz az öreghez érkezett, akinél Nyakigláb szolgált. Ot is megfogadták egy esztendőre. Mikor kitelt az idő, az öreg őt is magához hívta.

— Fiam, a szolgálatodért neked is adok valamit. Itt van egy számár! Ennek csak azt kell mondani: — Tüsszents, tüsszents, csacsikám! — s annyi aranyat tüsszent neked, amennyit csak akarsz!

Csupaháj nagyon megörült a számárnak. El is indult vele hazafelé. Útközben ő is betért a kocsmába. Evett, ivott, amennyi a bőrébe fért, és azt mondta, hogy majd csak reggel fizet. De a számarat magával vitte a szobájába. Ahogy este lett, odaállította maga elé és azt mondta

neki:

— Tüsszents, tüsszents, csacsikám!

A csacsi hegyezte a fülét, aztán elkezdett tüsszteni. Tüsszentett is egyvégből olyan sokat, hogy Csupaháj már alig fért a sok aranytól. Felszedte az aranyat és lefeküdt. De a kocsmáros a kulcslyukon ezt is megleste. Mikor észrevette, hogy Csupaháj már alszik, bement a szobába hozzá és a szamarat is elcserélte egy másikkal.

Csupaháj vitte haza a csacsit, ő is nagyra volt vele, hogy mit szolgált. De mikor rászólt a számarra, hogy tüsszentsen, az bizony egyetlen aranyat sem tüsszentett a padlóra, hiába várták. Csupaháj se vitte el szárazon, őt is jól elverték.

Szegény apjuk már kétségbe volt esve, hogy egyik gyereke sem tud rajta segíteni. Elindította a legkisebbik fiát is, Málészájt.

Ez is elvetődött az öreg emberhez. Őt is felfogadták egy esztendőre szolgának. Mikor letelt a szolgálata, azt mondja neki az öreg:

— Fiam, jutalom nélkül téged sem eresztelek el. Itt van egy zsák, ebben van egy furkó. Ennek csak azt kell mondani: — Ki a zsákból, furkócskám! — s akkor a furkó kiugrik s azt verhetsz meg vele, akit akarsz.

Málészáj a hóna alá vette a furkót és indult vele hazafelé. Neki is útjába esett a kocsmára. Már nagyon éhes és szomjas volt. Bement.

Evett, ivott, amennyi jólesett. A kocsmáros kérte tőle az árát, de Málészáj nem tudott fizetni, mert egy fillérje sem volt. A kocsmáros elkezdett lármázni, hogy ő bizony elveszi Málészáj gúnyját, ha nem fizet, vagy pedig becsukhatja. Erre már Málészájt is elfutotta a méreg és elővette a zsákot.

— Ki a zsákból, furkócskám! — verd meg a kocsmáros!

A furkó csak kiugrott a zsákból, neki a kocsmárosnak és csihi-puhi, elkezdte porolni. A kocsmárosnak hamar elege lett a verésből, elkezdett jajgatni:

— Jaj, jaj! Hagyd abba a verést, barátom, visszaadok mindent,

amit a bátyáidtól elloptam! Málészáj csak nagyot nézett.

— Mit lopott el kend az én bátyáimtól?

— Hát a terítés-asztalt, meg az aranytüsszentő szamarat!

De a furkó még folyvást ütötte a kocsmáros ezalatt is. Azt mondta Málészáj:

— Jó, ha visszaadod az asztalt, meg a szamarat, akkor nem bán tlak! Vissza, vissza, furkócskám, a zsákba!

A furkó visszament, a kocsmáros meg behozta az asztalt meg a szamarat és odaadta

Málészájnak.

Málészáj hazament. Otthon elmondta a testvéreinek, hogyan szerezte vissza az asztalt is, meg a szamarat is. Volt már mit enni meg inni, volt pénz is, amennyit akartak. A szegény ember családja így aztán nagyon boldog lett.